

Հրանտ Մաթևոսյան

Երկու խոսք Վասիլի Բելովի մասին

Պատերազմում գոհված Իվանի որդի Վասիլի Բելովը հիսուն տարի առաջ ծնվել, ապրում ու ապրելու է Հայաստանից հազարավոր վերստերով հեռու հյուսիսում՝ վաղանցուկ ամառների ու ծանրորեն նստող ձմեռների Վոլոգդայում:

Պատերազմից անմիջապես հետո, բոլոր որբերի նման, արհեստագործական ուսումնարանում վարժեցվել է հյուսնության՝ ինչը դեռ պապերի ժամանակներից գիտեր, բանաստեղծական երկու ժողովածուից հետո մայրաքաղաքի գրականության ինստիտուտում բարեխղճորեն ուսումնառել է գրական գործը՝ ինչի առաջին, միակ ու անփոխարինելի ուսուցանողը տատերի ու պապերի լեզուն է, լեզվի օրորուն կյանքը, փորձը, բարոյականությունը, հստակ լավատեսությունը, ժողովրդային տառապանքի ու հերոսացման վավերական հիշողությունը: Հայաստանում (Երևանում) եղել է: Քչախոս էր, խոսքը՝ կշռված, տպավորվող, սառը մամլիչի պես ծանր: Կոշված էր կլոր սեղանի շուրջը բանավիճելու կարևոր հարցերի մասին, վիճարկեց հենց կլոր սեղանը: Սիրո մասին ուսանողուհիների հավերժական հարցին պատասխանեց, թե իրենց կենսաբանական թրթիռները նրանք շփոթում են մարդկային ամենամեծ գգացմունքի հետ՝ որ տաղանդ է և, ինչպես տաղանդը, եզակիների կարողությունը: Հակակրանքով արտահայտվեց գբոսաշրջիկության մասին, ժամանակակից սպորտը համարեց անհեթեթություն և այլն, և պատասխանների միասնությունը մերժում էր աշխարհի այս «խելակորույս, խելակորույս, խելակորույս» սլացքը:

Գրական ու ընթերցող լայն հասարակայնությունից նկատվել է մոտ քսան տարի առաջ «Պրիվիչնոյե դելո» («Էս է», «Կյանք է», «Մեր կյանքն է», «Ինչ ասեն»...)
ծավալուն վիպակով: Նկատվել, առանձնացվել և գրականության մեջ, թերևս

նան համաշխարհային գրականության, մնալու է առաջին հերթին այդ վիպակով: Չնայած հետագա տարիները նրա փառքին միայն փառք են ավելացրել, չնայած «Լադ» («Կատարելություն») համայնագիտարանային աննախադեպ գրքի արդեն առկայության (1982) և չնայած գրական գործին ու իր վոլոգոյան հայրենիքին (որոնք իր համար հավասարագործներ ու մեկ և նույն բանն են) նախանձախնդիր մշակի իր խիղճը գրասեղանի մոտ և ոչ մեկ պարսպ օր է անցնելու, այդուհանդերձ «Պրիվիչնոյե դելո» վիպակն է չգերազանցված մնալու, քանի որ դրա հեղինակը ուրիշ ոչ մի անգամ չի գորելու անկողմնակալ տարեգրողի կեցվածք պահել, մեծ գրականությունն այնինչ վստահում է հենց անկողմնակալ տարեգիրներին: Ինքն այլևս չի գորելու այդ «սառը պատմողը», այսօրվա լավի ու վատի վրա այդ անտարբեր տիրակալը լինել, որովհետև երբեք է հաշտվելու երեկվա օրով պատավ բաղերի պես թոռների երամներ գլխավորող տատիկների այսօրվա քաղաքային թոշակավորված ավելորդության հետ, չի հաշտվելու կյանքի երեկվա մշակի ու տիրուհու՝ ռուս գեղջկուհու այսօրվա ֆաբրիկավորված հասարակացման, գեղջուկ ունիվերսալի այսօրվա կոնվեյերացման, հին, հազարամյա գյուղի՝ մարդկայնության օրորոցի, այդ «խղճավոր դպրոցի» կործանման հետ, չի կարողանալու լքել «գեղջկաքրիստոնեական մշակույթի» մեծ մայրցամաքի կտրտված, մաշված, հալված, փոքրացած, արդեն սուզվող կղզին և դարի քաղաքա-կրթության բետոնակուռ եզերքից դիտել սպառումը նրա, ինչը դեռ երեկ հոգու և մարմնի հավերժական հայրենիք էր թվում, և այսօրվա մեր կեցության նոր ոլորտներում ոչ մի իրավիճակ ու մարդկանց ոչ մի հանրություն չի կարողանալու իր տարեգրից այնքան կարեկցանք կորզել, ինչքան այդ վիպակի գյուղը՝ թերևս իր դառը պատանության գյուղը:

Այդ գեղջկական առաքյալի ու իր ավետարանի իմ վաղեմի սերը նորոգելու համար պատահական մի էջ բացեցի, և ահա.

«Նա արդեն ճանաչում էր ծնողական խրճիթի բոլոր ձայները: Առանձնապես՝ դռան ձայնը: Ամեն անգամ նրա սիրտը մարում էր հուսահատությունից, երբ տատը դույլն առած ելնում էր խրճիթից, գնում կորչում: Տրսմությունն անտանելի էր դառնում, արտասուքը հավարվում, հիմա-հիմա ուզում էր ցայտել, բերանն անհույս կեռվում, վերջնական պայտի պես մնում էր:

Անտանելի վայրկյանները հոգին կրծում էին, այլևս անհնար էր դառնում զսպել արցունքոտ ճիչը: Մեղմված կոկորդը հիմա կարճակեր այդ ճիչը, բայց դուռն

այդտեղ բացվում ու ներս էր բերում իրական, առոք-փառոք Եվստոյա տատին, որ խրճիթն իրենով լցնում ու, երեխաներին անուշադիր, վառարանին էր գնում: Եվ ճիշի ու արցունքի կուտակը նստում, անհույս լքված Վալոդկան հայտնվում էր հրճվալից թեթևության մեջ: Տատը մինչև կազատվեր տան գործերից, դա այդպես կրկնվում էր անընդհատ, նա ուղղակի չէր հաշտվում իր վիճակի հետ: Միշտ բացակա, անվերջ բացակա մոր կարոտը մաշում էր նրա փոքրիկ սիրտը, և երբ տատն էր հեռանում՝ երեխան այլևս չէր կարողանում, արդեն փլվում էր, արդեն չէր ուզում նրանց նույնիսկ օրորը:

Օրորոցի երկու եղբոր մեծը՝ Մարուսյա քույրիկը մոտենում, խաղալիքը եղբայրների վրա շխշխկացնում էր: Մարուսյան չորս տարեկան էր, օրորոցի բոլոր ճաղերն ու ոստերը Վալոդկայից ավելի իրեն էին ծանոթ, և ինքն էր ուզում իրենից թաքուն օրորոց մտնել:

Օրորի դրանց, Մարուսյա, օրորի, անուշ աղջիկ, որ մեծանան ու քեզ ավտո նստեցնեն»:

Այսպես, ամեն ինչ այնքան է այստեղ բնական, խորը, նշանակալի, հարկավոր ու կարևոր և սիրտ սեղմելու չափ մոտիկ, որ անհնար է առանց սեփական ձեռքի վրա բռնանալու սահմանա-փակել քաղվածքը: Այսպես՝ քրեստոմատիական հստակությամբ, նա կարողանում է պատմել վաթսուննոց տատի և վեցշաբաթյա երեխայի, կոլխոզային չարքաշ ձիու և Ռոզուլյա «քրիստոնյա» կովի, սրբուհիների և անատակների, լրջորեն կառավարողների և հնագանդորեն հպատակվողների մասին, ինչպես որ իր մի կարճ պատկերների շարքն է գլխագրված՝ «Աստծու ամեն արարածի»:

Մի առիթով ես հպարտացել եմ, թե մարդկային հիշողության նահանջի դեպքում, ինչը որ համառ հետևողականությամբ ամեն օր ու մեր բոլոր ժամերին է լինում, ես կարող էի համայն մարդկության համար վերականգնել հողագործության - անասնապահության հին մեծ մշակույթը,- բայց ահա թե ով էր կարող և ում էր կարելի վստահել:

Ընթերցումը, ինչպես մի գրողի մասին ուրիշներն են արտահայտվել, ստեղծագործական նախանձի բուռն ալիք է բարձրացնում, ուզում ես շատ ու շատ էջեր, մինչև որևէ ծանծաղ տեղի կամ ընթերցողից ներողամտորեն միշտ հանդուրժվող որևէ մոտավոր ճշմարտության հանդիպելը, արտագրել, կողոպտել, և չկա այդ պայմանականորեն ճշմարիտը, և չկա այդ խանգարիչ անկարևորը:

Այս դեպքում ես նախանձում եմ նաև թարգմանչին՝
հետքսաներորդհամագումարյան մեր սերնդի ստեղծած այս ամենալավի, մեր
մայրերի մասին այս ամենաճշմարիտ խոսքի, մեր բոլորիս այս գլուխգործոցի
յուրացման իր հնարավորության ու կարողության համար: Վերոբերյալ
հատվածը քաղելիս ես մի քանի անգամ կանգ առա անթարգմանելությունների
առջև: ՊՈԴԿՈՎԿԱՆ պայտն է, ԳՈՐԿԻՆ՝ դառը, բայց «դառը պայտը»
անհեթեթություն է: Գեղարվեստական գործի թարգմանությունը պարզապես
անհնար է: Անհնար է ոչ միայն մի լեզվից մի այլ լեզվի թարգմանելը, այլև մեկ և
նույն լեզվի մեջ մի գրողի, ասենք թե Շոլոխովին, մի այլ գրողի, ասենք թե Բելովի,
լեզու փոխադրելը: Դա նշանակում է գրողին հանել իր լեզվական միջավայրից
այն դեպքում, երբ գրողն ինքը հենց իր լեզուն է: Պետք է լեզվական նոր
միջավայրի օրենքներով վերստեղծել թարգմանվող գործը, ասենք թե հայացնել
կամ գերմանացնել, թե՞ հայերենի կամ գերմաներենի մեջ ռուսերեն կամ
անգլերեն թողնել. ինչի հնարավորությունը նկատել է դեռևս Թոմաս Մաննը:
Չգիտեմ, գիտեմ միայն, որ փոխադրության ճանապարհին երկը չպիտի սպանել:
Վաստակաշատ թարգմանիչ Արմեն Հովհաննիսյանը, որ մասնավորապես
շուկշինյան քնայքոտ պատմվածքների թարգմանությամբ շահել էր հայ
ընթերցողի շնորհակալ վստահությունը, այստեղ իր հաջողությունն առնվազն
կրկնել է:

Իրեն՝ իր ժամանակի ու երկրի վրա որպես առակավոր գավակ գուրգուրացող
Վասիլի Իվանովիչ Բելովին թվում է, թե զուտ գորշահողային Ռուսաստանի ու
զուտ վոլոգդյան ճակատագրերի վրա է հեծեծում, բայց դրանք ահա հենց
հայաստանյան ճակատագրեր են, հենց մեր օրուկյանքն է այդպես
լավատեղյակորեն ներկայացված նրա «հյուսիսային» վիպակներում: Ինքը
բացահայտել է շանում իր տեղի ու ժամանակի եզակիությունը, այնինչ
բացահայտվում են հենց համընդհանուրն ու համամարդկայինը, սիրո,
հավատարմության ու կարեկցանքի այն հունդը, որ մեր բոլորիս
տարբերությունների յոթ ծալքի տակ այնուամենայնիվ կա և մեզ դեռ մարդ ու մեր
մարդկայնությամբ միմյանց շատ նման է պահում:

Երևան, 24.10.1983